

СРУТИНИ

Едвамъ личкътъ на върха срутини,
кой знай азали, кой знае отъ копъ,
аъ трънахъ и мълхъ и буренъ днахъ сега
обрасли ся рошавите стени.

Те, като стара приказка, едванъ
загатватъ нещо тайно и мълчатъ . . .

Овчарче анка на отерешний рътъ —
и няного зове съ ръка натамъ.

НЕДОВЪРШЕНЪ_ПЕЙЗАЖЪ

Козарчето козарина и се спре
на пътъ скалата. Грабнатъ азъ молива —
гранитната пропукана скала,
и лишенъ и мълхъ и хвойна дива. . .

И бързанъ азъ, и чувамъ му едванъ
шафарата — каточела да свиря
хи-и бозна де . . . По стръмните скали
насанъ-натанъ се стадото разтири.

Тамъ купчина, тамъ две-три, тамъ едно
надъ пропастьта само застава ерчъ —
и се прекъсва . . . друго по-отпъдъ
и хопна се нагоре и натери.

Азъ, бързанъ: ту скалата тъмна, ту
козите, — но, докато тяхъ да свиря,
козарчето кошуна бозна де —
пейзажа тъй недовършенъ си остана!

СТАРИЦА

Прегърбена се връща отъ пазаръ
старница — празна е на гърбъ торбата —
наизала кравага на ръката:
за внучета азъ градъ заръчанъ паръ.